

Hautajaisyö

Horna

Näinä vuoden harmaina hetkinä
tunnen oloni entiseksi,
kuin joskus mielessäni takaa vuosien,
takaa tuhannen syksyn ja talven.

Ja yhä sama lohduton
talvitaivas on ylläni.
Yhä tunnen hengityksen,
vanhan metsän havinan.

Ihmislihan syövereissä
kytee ikuinen ahdistus,
ja missä en ole yksin,
missä hengittää ihminen
on kaikki saastunut,
kaikki palanut
Jumalan rakkaudesta
ainoan äpäräpoikaansa.

Kylmä talventuuli hyytää
veren kristittyjen suonissa,
ja pelko jäytää syvemmillä
ihmislihan suojuissa.

Ja pian on hautajaisyö,
vanhan ja verisen tavan noituma.
Niin hekin saavat tietää,
tuntea muistoni julman loiston.